

in vita semper effugit serpente
ad ranas fave voluptate puitre
ad stultos habe misericordia.
De vita via semper duc ad morte.
Currense annos pelle suo equos
ruente horas, nunquam subsistentes,
exora illos nullo verbo pote
ei infelice, sine qui non senti.
nam ce vectura praecipita illo.
[Polemon perde labro irridente
tremente manu deme de capillos
ce rosas vincto, iacta illos infra
ei audi.] Vno ita ut amore
ad nos es solo recreatione
in grave via. Illos nunquam pote
de vita nostro sine, sensu esse.
[Polemon lege suo nudo manus
in veste, curva se desiderante
evita oculos.] Nam facta sine
ad homine prolonga isto via.
Per factos omni pote imple, vita
ei cresce per labore, ut illo
ad remove de vita suo sine.
Nam quando homo meli isto via
per suo mente, omni anno signa
Chavvaice (Checoslova kia).

olympiade, annos fugiente
obediente servos. Homo vive
aeterno vita, si aeterno quaere.
Sic philosopho tracta isto vita
ei omni verbo ut humente imbre
in sicco mente de Polemon cade.
Ad vita perditio nunc recte, visu
ut vanitate senti suo vita,
plorante. Post finito dictione
ut fur pavente intra suo domo,
spernente iacta pulchro veste infra
ardente fronte pone inter palmas.

VI.

In die proximo cum primo luce
Polemoni ad Academos hortio.
Veloce i, per vile himation
vestito. Nunc cum capite de misso
ei illo side inter auditores.
Athenas magno decore qui nesci
Polemon philosopho? Es qui nesci
quod optimo discipulo es illo
de Xenokrates, ante morte qui da
ad illo schola, olim condito ab
Platone divo, qui de suo labro
effunde verbos dulce plus quam mel
Dr Jindrich Tuma.